

ÖNCE ŞİİR SONRA KİTAP

Ahmet Süreyye Durna

*Adam, şiir sanıyor abur cubur yazmayı,
Sanatı katletmeyi, kaideyi bozmayı...
Ne öz var, ne usare, ne tat, ne tuz rastgele;
“Dam başında saksagan, vur beline kazmayı”*

Adresime bir şiir kitabı gönderilmiş, şairi tarafından, saygısızlık olmasın diye ismini vermiyorum. Çünkü kitap baştan sona fiyasko... Aman Allah'ım! Adam hiç şiirin şehrinden geçmemiş ve uzak-tan yakından şiirle de tanışmamış, şiire hakaret, böyle olur ancak. Dış çürüğüne dolgu cinsinden, bir maddeye rastlayamadım. Deyim yerindeyse herif, aklına estiği gibi çala kalem bir şeyler karalamış ve adını; “şiir” koymuş. Böylelerini anlamakta zorlanıyorum. Niye masraf ederler ve niye birden teras kata çıkmaya çalışırlar? İnsan, biraz kitap külliyat mütâlaa eder, biraz kültür sanat etkinliklerini takip eder, katılır ve biraz da kamuoyu yoklaması yapar. Eğer eseri rağbet görüyor veya eser kendini ispatlıyorsa, ondan sonra kitaplaşır, okunur.

Bir kere şiir ritim, derinlik, anlam ve duygu ile yoğrulmalı. Öyle “Dam başında saksagan, vur beline kazmayı” umursamazlığı ve komikliği içerisinde kaleme sarılmak, sanata saygısızlığın dik âlâsıdır. Bundan dolayı memleketimizde her üç kişiden beşi şair sayılıyor.

Hayatında bir dörtlülük yazan da, yazmaya çalışan da aynı kulvarda, sahipsiz araziye er davrananın “gecekondı” çevirmesine benzer karakterde, erken kalkan şiir kitabı bastırıyor.

Neredeyse moda bir ifade:

“İkinci kitabım çıkmak üzere...” veya “Kitap bastırmam için yoğun talep var...”

Al işte! “Kel başa şimşir tarak” diye buna derler. Sanki “Sultan-ı şuara”nın eserleri “yok” satılıyor da, arz talep dengesinde güçlük çekiyor. Hâlbuki alaya alındığının farkında bile değil. Oysa beyni iyice törpülen ve zoraki dinleme lütfunda bulunan kişinin “istihza” babından; “Kitap bastırmayı düşünmüyor musunuz?” sorusuna, ucuz şairin cevabı hazır: “Birkaç yayınevinden teklif var da, kabul etmedim. Düşünüyorum henüz...”

Aman geç kalma üstat! Şu eserlerinizden bir an önce “müstefit” olalım bâri. Bizi daha fazla bekletmeyin lütfen! “İronik” ifadelerimden, gerçek mânâda şiir yazan arkadaşlarımın bana güceneceklerini sanmıyorum. “Karikatürize”ye çalıştığım “tip”leri bilmeleri gerek. Niye bu konuya takıldığımı da çok görmesinler... Başımda öyle belalılar var ki karşılaşmamak için kaldırım değiştiriyorum ya da sanalda ki açık işaretini kapatıyorum. Selam verdiğinizde adam, bir tomar buruşuk kâğıtları iç cebinden çıkartıp, önsöz ile başlıyor okumaya: “Şu şiiri dün falan partiye yazdım. Şu şiirimi falan partinin mitinginde haykırdılar. Şu şiirim, o gün falanca gazetede yayınlandı. Şu, şu, şu...” Ölünen körü be!..

Gayrı canınızdan bıkararak, içinizden; “Hay Allah yazmaz olaydınız!” demek, geliyor. Maşallah, sayıları az-uz değil ki, “istisna” deyip geçesiniz... Diyorum ya, “her üç kişiden beşi mutlaka şair” heriflerin.

Bir Cuma namazı çıkışında, yine biri önümü çevirdi. Ne dese beğenirsiniz?!

“Eskiden günde bir şiir yazardım, şimdi o kadar yazamıyorum!” şeklinde, içleniyor. Düşünün ayda, rakamla (30) şiir... Bunu diyen üstelik öğretmen emeklisi, edebiyatçı... Mümkün mü, yevmiyelik şiir yazmak?..

Ha yazılır belki ama ben ona şiir demeye dilim varmaz ancak; “aşure” der, geçerim. Tâbir-i caizse biz de şairiz, lâkin dört ayda dört şiir yazabilsem öpüp başıma koyacağım. Üstelik katıldığım hiç bir yarışmadan, eli boş dönmediğim halde; yırtıp attığım şiirlerimin sayısı bir klasör dosyasını aşmıştır. Ulu orta şair geçinmekten de hoşlanmıyorum. Kolay kolay arzu duyulmayan hiçbir yerde şiir okumadım ve bu hususta, bahis dahi açmadım. Nedeni, şiire olan saygımdandır. Yani şiir benim yanımda ucuz işporta malı değil, bilakis paha biçilmez bir “servet” mahiyetindedir.

Yine yaptığımız bir etkinlikte işporta şairi birine; bir şiir okumasını salık verdiğimizde, cana minnet bilip altı şiiri birden okumuştı. Hatta yediyi, sekizi devirecekti ki mikrofonu elinden zor alabildik.

Sancısı tutuyor birçoklarının, bahane gereği şiir okumak veyahut da amiyane tabirle safra kesesini boşaltmak için...

Şiirin S.O.S verdiği ya da liyakatsizlerin kol gezdiği bir dönemde, senden “istimdat” diliyorum ey “şairler sultanı...”

Duyuyor musun?!